N°. 4. A°. 1833.

MAANDAG DEN 14^den^ JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PUBLICATIE.

DE GOUVERNEUR GENERAAL IN RADE.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Alzoo Wij in ervaring gekomen zijn, dat men zich niet zoude hebben ontzien, om met een tentvaartuig van het district beneden *Nickerie*, binnen door, naar herwaarts komende, bij nacht en langs de overzijde der rivier de post *Nassau* voorbij te varen, zonder aldaar *quarantaine* te hebben gehouden, directelijk strijdig met de deswege bestaande verordeningen.

Willende de handhaving der verordeningen te dien opzigte meer krachtdadig verzekeren.

ZOO IS HET, dat Wij hebben goedgevonden en verstaan te bepalen en vast te stellen, gelijk geschiedt bij deze:

ARTIKEL 1.

Niemand zal van het beneden district *Nickerie* binnen door naar herwaarts mogen komen, zonder voorzien te zijn van een gezondspas, af te geven door den Landdrost van het beneden district *Nickerie*.

ART. 2.

De, krachtens het bovenstaande artikel af te geven gezondheids-passen, zullen moeten worden afgeteekend door den kommandant van de militaire post *Nassau;* welke afteekening echter niet zal mogen geschieden, dan nadat voldaan zijn zal aan de bestaande of nog te emaneren verordeningen, wegens het houden van *quarantaine*.

En zal het aan niemand vrijstaan, uit het beneden district *Nickerie*, binnen doorkomende, naar herwaarts op te komen, dan nadat de gezondheidspas van de afteekening van den kommandant van de post *Nassau* voorzien zijn zal.

ART. 3.

Elk en een iegelijk, die bevonden worden mogt, in overtreding met een der beide voorgaande artikelen, en mitsdien elk en een iegelijk, die het zij, mogt worden achterhaald, op de daad zelve, of wel van wien zulks naderhand mogt blijken, dat hij, hetzij het district *Nickerie* in overtreding met art. 1 dezer Publicatie, zonder gezondheidspas van den Landdrost mogt hebben verlaten, het zij strijdig met art. 2, de post *Nassau* mogt zijn gepasseerd, zonder dat de gezondheidspas van de vereischte afteekening voorzien is, zal gestraft worden met eene gevangenis van *twee maanden*.

ART. 4.

De bovenstaande bepalingen, zullen in werking komen op den dag, waarop deze Publicatie in het district beneden *Nickerie* zal zijn bekend gemaakt.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd in de Raadsvergadering, gehouden alhier aan *Paramaribo*, den 31sten December des jaars 1832, van Zijner Majesteits regering het twintigste.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur Generaal in Rade.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gepubliceerd den 9 Januarij 1833.
De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

DERDE EN LAATSTE OPROEPING.

Op last van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, worden mits dezen door den ondergeteekenden opgeroepen, alle Mannelijke Ingezetenen dezer Plaats, die hun *zeventiende* jaar zijn ingetreden, edoch hun *vijftigste* niet hebben volbragt, en niet in de Schutterij dezer plaats zijn ingelijfd, om het even in welke Wijk dezelve zijn woonachtig, en nog niet voor de Commissie tot Inlijving zijn verschenen, om zich op Vrijdag den 18^den^ dezer maand, des morgens te *acht* uren, te vervoegen voor de Hoofdwacht der Schutterij, ten einde in dezelve te worden ingelijfd.

Elk en een iegelijk, wien zulks mogt aangaan, wordt bij deze herinnerd, dat op welke grond men ook aanspraak op vrijstelling mogt maken; dit echter dengenen, welke ten dage dienende niet verschijnt, niet bevrijdt van de boete, bepaald bij art. 5 van het nog bestaande Reglement van Organisatie, Administratie en Discipline voor de Schutterij van *Paramaribo;* zullende naarguands de opgegevene redenen van vrijstelling worden onderworpen aan de beoordeeling der daartoe benoemde Commissie.

Paramaribo, den 12 Januarij 1833.

De Majoor Kommandant der Schutterij,
P. FIERS SMEDING.

MENGELINGEN.

LOTGEVALLEN VAN EEN' MATROOS.

Een Adelborst van den ouden tijd, een vrolijke knaap van goeden huize, verhaalt aldus zijn' togt van Gibraltar naar Egypte en Konstantinopel, aan boord van het Schip *Salsetta:*

Eindelijk zijn wij te Maltha; de meloenen de vijgen, de oranje-appelen spreiden rondom het schip hunne verleidende vormen ten toon; sla uwen niet te verzadigen blik toch even op die goudgele druiventrossen, op dien purperen granaat, op dien bloedrooden oranje-appel uit de valleije van Sicilie. Deze vuurroode ballen vliegen van den eenen matroos naar den anderen. Men verwenscht de Malthezer vijg, die onder het veelkleurig fluweel van hare schil, eene volslagene smakeloosheid verbergt. Ik maakte mij heimelijk van een' oranje-appel meester, maar op het eigen oogenblik ontving ik van den goeden Macqueen (den kommandant der adelborsten) eene gevoelige teregtwijzing, die mij handtastelijk aan mijn' pligt en aan de scheepstucht herinnerde. Wat verfoeide ik hem! Hoe vele verwenschingen heb ik als misnoegde scheepsjongen en leerling over zijn hoofd uitgesproken! De ingekankerde haat, dien ik hem toedroeg, doet mij aan de lijkrede denken, waarmede mijn maat Chips de nagedachtenis van zijnen meester huldigende: » hij is dood; ik vergeef hem alles: maar als de droes hem vergeet, dan verdient deze zijne plaats te verliezen."

De zon brak hare stralen op de sneeuwwitte huizen der vreemdgebouwde Cité-Valette, en maakte den dampkring voor ons onverdragelijk. De verschroeide grond was met gruiszand naar asch gelijkende, bedekt; de stad had het aanzien van eene wanstaltige hoop verkalkte steenen. Ik spoedde mij naar den wal om mij het verkregen verlof ten nutte te maken. De eindelooze trappen, de straten, waartegen men, als waren het ladders, moet opklauteren, vielen mij bij uitstek lastig, en veroordeelden mijne matrozen-beenen tot eene zware dienst. De trappen van *Nix Mungare* deden mij de meeste verwenschingen ontvallen. De talenzifters zullen, naar ik denk, wel verlegen zijn om den oorsprong dezer vreemdklinkende uitdrukking op te sporen. Tot welke taal kunnen die twee woorden ook wel behooren? Zoo ver ik weet, tot geene. Een oud Arabisch bedelaar, die noch het Italiaansch, noch het Maltheesch verstond, vindt goed, de voorbijgangers aldus, met een ligt te raden doel, toe te spreken: » *Nix padre, nix mare, nix mungare, nix bebere,"* hetgeen zeggen wil: *Ik heb noch vader, noch moeder, noch eten, noch drinken.* De matrozen, die zich op Maltha ophielden, werden vooral door deze twee woorden getroffen: *Nix mungare*, en doopten met dien naam de trappen, waarop de bedelaar gewoon was zich uit te strekken, bij het uitoefenen van zijn handwerk.

Ik ben geenszins van voornemen, om die eensoortige beschrijvingen te geven, waarmede alle reizigers gewoon zijn den lezer te vermoeijen; ik zal niet verhalen, hoe ik het ligchaam van een' Malthezer ridder, dat in de St. Jans-kerk ten toon was gesteld, voor dat van een pas ingewijden heilige hield, noch den indruk pogen te schetsen, dien de ijskoude neus van een lijk op mij maakte, toen ik zoo oneerbiedig was om dien aan te raken.— Drie dagen na onze aankomst op Maltha, zetteden wij koers naar Smyrna. In die stad zag ik voor het eerst den strijd met den lans, eene oefening, waarin de Mammelukken uitmunten.

Eene met gras begroeide vlakte, aan het linker gedeelte der stad, was tot strijdperk gekozen. Ieder strijder was met verscheidene lansen gewapend, en van een' kleinen stok voorzien, om den lans zijner tegenpartij af te weren. Nu greep hij, die door de lans bedreigd werd, dezelve in de vlugt, en vermeesterde dezelve; dan eens weerde hij, door middel van zijn' korten stok, eene hagelbui van lansen af, die op hem gerigt waren. Soms trotseerde hij, plat voorover op zijn dravend paard gelegen, de stooten der lansen, die hem niet konden kwetsen; dikwijls zelfs sprong één der strijders van zijn paard, zonder diens pijlsnellen loop te stuiten, om eenige gevallene lansen op te rapen, zat in een oogenblik weêr in den zadel, en hervatte den strijd: die geoefendheid, die vlugheid hadden iets bovenmenschelijks. Ik heb twee Mammelukken een kwartier uurs lang zien rondrijden, terwijl zij hunne paarden in eene schuinsche rigting hielden, en zich aldus buiten de mogelijkheid stelden, om elkander te bereiken en te treffen. Gemeenlijk maakt de dood van eenige strijders een einde aan deze kampspelen; ik heb een' Turk levenloos ter aarde zien storten; hij was door een' lansteek in het midden van het voorhoofd gewond. Wanneer men op die

wijze sterft, is er dan wel hoop om bij de *Houris* toegelaten te worden? Ik durf het niet beslissen, te minder, omdat de Muzelmannen zelven het over dit geloofspunt niet regt eens zijn.

Een der aanschouwers van dezen strijd, een jong man met een edel gelaat en eene fiere houding, sprak met kapitein Bathurst, het was Lord Byron. Kort bij hem stond de heer Hobhouse. De Selsetta moest hen beiden aan boord nemen, om hen naar Konstantinopel over te brengen. Ik beken het gaarne, ik had destijd al geringen dunk van dichters; maar ik eerbiedigde den roem, en uit dien hoofde bewees ik Lord Byron verscheidene kleine diensten, die dan ook spoedig zeer welwillend voor mij was. Toen hij de vlakten van Troye ging bezoeken, vroeg hij aan kapitein Bathurst verlof, om mij bij hem in de boot te nemen; dit was eene oplettendheid, waarvoor ik gevoelig was: zij streelde mijne eigenliefde, hoewel de vlakten van Troye mij niet de geringste belangstelling inboezemde.

Lord Byron wilde het zeil geheschen hebben; de stuurman maakte hem de opmerking dat wij daardoor gevaar liepen van om te slaan; maar de Lord was onverzettelijk, en het brooze vaartuig bragt ons eindelijk, al over de golven voorttuimelende, en dan eens den voor- dan weder den achtersteven om hoog stekende, gezond en wel aan land. De namelooze nieuwsgierigheid van den dichter, zijne drift om alles te zien, om dien dorren plek gronds te bezoeken, denzelven tot in deszelfs kleinste schuilhoeken te bespieden, behaagde mij wonder wel; met mijn geweer met dubbelen loop gewapend, schoot ik van tijd tot tijd een' vogel neder, zonder eenig acht te slaan op den in zijne overpeinzen als wegzinkenden dichter. Mijne verbeelding verplaatste mij noch in de tent van Achilles, noch in het paleis van Priam; ik kende Homerus niets anders, dan als een' tamelijk vervelenden waauwelaar. — Onder 't voortzetten van mijn jagtvermaak wierp ik steelsgewijze eenige schalksche blikken op Byron, die op den grond was gaan zitten, en overluid, ik weet niet welke plaats, las. Ondanks zijn *scepticismus* en zijne voorgewende onverschilligheid was de Lord zeer geroerd; zijne Grieksche bedienden wezen hem met den vinger eenige grafplaatsen aan; hij onderhield zich levendig met hen, doorliep die woeste velden heen en weder, en sprak het Grieksch met eene verwonderenswaardige vaardigheid.

Wat mij betreft, nog in den hoogsten graad kinderachtig, en mij evenmin over het verledene als over het toekomende bekreunende, ik vermaakte mij, met over de Scamander te springen; het kostte mij geen loopje om over dien reus der Ouden te komen; ik sprong met gesloten beenen over hem heen. Byron keerde zich naar mij toe, glimlachtte, en verzonk weder in zijne droomerijen.

Wij moesten een' *firman* van de Porte hebben, wilden wij de heilige muren, de verhevene stad, het wereldberoemde Konstantinopel naderen. Onderwijl kortte Byron zich, zoo goed hij het kon, den tijd, hij dronk *sorbet*, rookte, wandelde op het verdek, bezocht eenige Turken aan den wal, gaf zijn misnoegen lucht over de eindelooze traagheid en den afgemeten tred van het Ottomannisch bestuur, hetwelk in dit opzigt met het Vaticaan om den prijs kan dingen. Om de verveling te ontwijken, deden wij kleine togtjes te paard; het minst onbelangrijke daarvan was naar Abydos, vereeuwigd in de jaarboeken der liefde door den dood van Leander. Op onze slechte huurpaarden gezeten, vormden wij een' ruiteren stoet, welke Rome en Parijs als eene overschoone carnevals-groep zouden hebben toegejuicht. Hier ziet gij een blanken sabel flikkeren, daar een reisgewaad, ginds een matrozen hoed, verder zwarte slaven, Turksche ruiters, Grieksche gidsen. Kapitein Bathurst, meer gewend aan het slingeren en stampen van zijn vaartuig, dan aan den draf van een paard, had moeite om het zijne aan het loopen te krijgen. Het was vruchteloos, al wat de kapitein ook aanwenden om zijn' koppigen klepper tot rede te brengen, al de vloeken, en al het gezagtbetoon, die zijn beroep hem hadden eigen gemaakt, baatten niet het minst. Het beest kantte er zich met alle geweld tegen aan om naar Tenedos, deszelfs geboorteland, terug te keeren; men had de klaagliederen van dien ouden zeerop eens moeten hooren over de grillen van den wind, die hem beletteden onder zeil te gaan, en dreigden hem door de luiken te werpen. Met der daad was hij zijne zwaarden, met andere woorden zijne stijgbeugels, kwijt, en het leed geen oogenblik, of hij sloeg over boord; men rigte hem weder op; hij had weinig haverij geleden, en het ongeval, dat aan Willem den Veroveraar het leven kostte, bragt hem niet dan eenige ligte kneuzingen toe. De bedienden van Lord Byron bragten hem 't huis, dat is naar zijn fregat, en wij vervolgden onzen togt.

(Het vervolg hierna.)

ADVERTISSEMENTEN.

TRANSPORTEN.

(318) Den 8sten Januarij 1833. J. ROBERTSON *qq*, J. en A. CRUICKSHANK, zoo in *pr.* als *qua* Boedel-Redderaren van den Boedel R. CRUICKSHANK aan J. J. MEAN *qq.*, Boedel G. H. VAN KEMPEN, van een gedeelte Land, behoorende tot de Plantagie *Diamont*, gelegen aan de *Nickerie-punt*.

Idem. J. J. MEAN *qq*, Boedel wijlen G. H. VAN KEMPEN aan WM. CARBIN, voor zijne minderjarige Dochters M. G. G. en E. G. CARBIN, van een Huis en Erf, gelegen aan de *Nickerie-punt*.

Idem. Mr. G. A. VAN DER MEE *qq.* en C. W. BOONEN *qq.*, VAN DEN BROCKE, LUTEIJN, SCHOUTEN, BODAERT en Co., SPOORS en SPRENGER te *Middelburg*, aan Mr. G. A. VAN DER MEE *qq* en C. W. BOONEN *qq.*, SPOORS en SPRENGER, van de Plantagie *Dordrecht* c. a., en den Gronden der Plantagie *Goedaccoord*.

Idem. A. J. KENSWIL aan de Wed. IK. EMANUELS, geb. DE VRIES, van het Huis en Erf, aan de *Wagenwegstraat*, Lᵃ. B. Nᵒ. 105.

Idem. L. THIJM, als gewezen Vendumeester, aan S. TREHEEN, van het Erf, aan de *Princestraat*, Lᵃ. D. Nᵒ. 853.

Den 9den. Vendumeester A. SALOMONS aan de Wed. M. A. SALOMONS, van een Erf, aan de *Weidestraat*, bekend onder Lᵃ. D. Nᵒ. 266.

Idem. Vendumeester A. SALOMONS aan F. E. BEIJER, van den Houtgrond *Altona*, en daarbij behoorende *drie* koppen Slaven, gelegen aan de *Parakreek*.

Idem. F. EIJSBREKER *qq.*, Boedel ANNA van ROZA van SCHLOSSER, aan JOEL GOMPERTS Mz., van het Huis en Erf, aan de *Watermolenstraat*, Lᵃ. B Nᵒ. 27.

Idem. L. THIJM *qq.* de Wed. PLANTEAU geb. THIJM, aan C. C. E. BERTHOUD, geb. WEISSENBRUCH, van het Huis en Erf, aan de *Keizerstraat*, bekend onder Lᵃ. C. Nᵒ. 99.

HIJPOTHEEKEN.

Den 9den Januarij 1833. P. DEMARCHI, *Eerste Hipotheek*, ten behoeve Mr. P. FIERS SMEDING, als *Kassier Diacon der Hervormde Gemeente*, te vestigen op het Huis en Erf, aan de *Waterzijde*, bekend onder Lᵃ. A. Nᵒ. 76.

Den 10den. IK. N. MESQUITA *qq.* JOHANNA MARIA WELHAVEN, *Eerste Hijpotheek*, ten behoeve P. D. VAN DE VIJVER *nom. ux.*, te vestigen op den Houtgrond *Rust en Rust*, en de Huizen en Erven, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, bekend onder Lᵃ. D. Nᵒ. 512 en 489, alsmede op *twaalf* koppen Slaven, met namen: *Darius*, *Cornelis*, *Azor*, *Quakoe*, *Adam*, *Niekie*, *Gem*, *Bijman*, *Princes*, *Trui*, *Betsij* en *Kwasiba*.

Paramaribo, den 12 Januarij 1833.

De Adjunct-Griffier bij het Geregtshof,

WENTHOLT.

De *Raad van Administratie der Schutterij*, als daartoe geautoriseerd, zal publiek AANBESTEDEN, de LEVERANTIE van:

250 *blaauwe Monterings-Rokken.*

300 *Stropdassen*,

ten dienste der Schutterij, ingevolge *Model*, bij den ondergeteekenden te bezigtigen, alwaar de Conditien ter *visie* liggen; de gezegelde Inschrijvings-Billetten, zullen bij den ondergeteekenden, voor Dingsdag den 15den dezer, des middags ten 12 uren, moeten bezorgd worden, ten einde ten overstaan van den Raad voornoemd, te worden geopend.

Paramaribo, den 10 Januarij 1833.

Op last van den Raad van Administratie voornoemd,

H. BENJAMINS,
Kapt. Kwartierm.

NB. Bij de Inschrijvings-Billetten, zullen de *Stalen* van het Laken, waarvan de Rokken zouden gemaakt worden, gevoegd worden.

---

(680) N. L. BRAAM, *Exploicteur bij het Geregtshof der kolonie Suriname*, zal op Vrijdag, den 18 Januarij 1833, des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Een Tiende Aandeel in de Plantagie *Fridericisgift*, gelegen aan de rivier *Saramacca*, ter regterhand in het opvaren tusschen de Plantagie *Tijrol*, en de bloote Grond van J. D. GROEN; aankomende WOLPHERT BEELDSNIJDER.

Een Veertigste Aandeel in de Plantagie *Fridericisgift*, gelegen aan de rivier *Saramacca*, ter regterhand in het opvaren tusschen de Plantagie *Tijrol*, en de bloote Grond van J. D. GROEN; aankomende HERMANUS TIBERIUS BEELDSNIJDER.

Het *ERF*, met de daaropstaande Steenen Voet, gelegen aan de *Steenbakkerijstraat*, bekend onder Lᵃ. D. Nᵒ 320; aankomende JOSEPH Bo. DE MESQUITA.

Paramaribo, den 12 Januarij 1833.

---

(304) De *Vendumeester* M. A. KEYSER, zal op Woensdag den 16 dezer, des namiddags ten 4 uren, ten huize van den WelEd. Gestr. Heer Mr. P. TROMPERT, op VENDU Verkoopen: Welonderhoudene *Meubelen*, *Glas-*, *Pleet-* en *Zilverwerk*, en hetgeen verder ten voorschijn zal worden gebragt.

De Goederen kunnen reeds *Morgen* bezigtigd worden.

---

(295) A. SALOMONS, zal *MORGEN* om *negen* uren op VENDU Verkoopen:

Provisien en *Stukgoederen.*

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.